

SLOVENSKI LIST

Izhaja vsak ponedeljek zjutraj

Uredništvo: Kopitarjeva ul. št. 6/III
Telefon št. 3487, interurban 3487
Rokopisi se ne vračajo

Posamezna št. 1 Din, mesečno, če se sprejema list v upravi, naročnina 4 Din, na dom in po pošti dostavljen list 5 Din. Celoletna naročnina 50 Din, polletna 25 Din, četrtletna 13 Din. Inzerati po dogovoru

Uprava: Kopitarjeva ulica št. 6/III
Poštni ček. račun, Ljubljana 15.179
Telefon šte. 2549

„Če bi Francija samo hotela...“

Nemčija ima na izbiro Rusijo, Italijo in Francijo - Z Rusi ne sme, z Italijo ne more - Avstronemška carinska zveza začetni manevar za francosko-nemška pogajanja

Zeneva, 3. maja. fr. Zeneva je bolj kot vsaka evropska država interesirana na tem, da se končno vendarle reši centralno vprašanje evropske politike, to je razmerje Francije do Nemčije in narobe. Vsi drugi problemi so spriči tega velikega postranski in kadar bosta Francija in Nemčija privolili v iskreno sodelovanje brez vsake zahrbtnosti, se bodo tudi ostale razmere ublažile in poravnale v smislu evropskega miru. Vsa debata, katero je povzročila avstro-nemška zveza, ves prah, ki ga dvigajo razne politične kombinacije, bodisi da izhajajo iz Italije ali iz Rusije ali imajo svoj vir v srednji Evropi, se bo poleg, kakor hitro bosta Nemčija in Francija iskreni prijatelji.

„Journal de Geneve“, ki je mnogokrat glasilo Zveze narodov v Ženevi ali vsaj dostikrat izraža mnenje Društva narodov, skrbno zasleduje razvoj odnosov med obema državama ter ne izgubi nobene prilike, da s pomirjevalno besedo posreduje v gornjem pravcu. Na uvodnem mestu piše uvaževani politični urednik tega uglednega lista W. M. (Wilhelm Martin), da je brezpredmetno zanikavati dejstvo, da se Nemčija in Francija ne ljubita in da je ravno tako neresnično trditi, da se ne skušata druga druga približati.

»V Nemčiji,« nadaljuje uvodnik, »se kaže želja po zblizanju na dva načina: nekateri silijo v to smer iz sentimentalnih, drugi pa iz golih političnih interesov. Velike nemške ljudske mase vidijo onstran Rena v Franciji bogatstvo in razkošno — udobno življenje. Nanje vpliva

va Francija ravno tako kakor bogatin na reveža ali krepak na slabica. Ah, če bi Francija samo hotela...! ta vzdihljaj se mnogokrat sliši iz ust priprostega naroda.«

Vlada seveda ne misli tako konfuzno in ima o vprašanju zblizanja mnogo bolj jasno začetno pojme. Nemčija danes lahko izbira na političnem polju med tremi smermi: ona gre lahko z Rusijo, z Italijo in s Francijo. Rusko politiko izvaja Nemčija že od l. 1921, odkar je Rathenau sklenil s Čičerinom zloglasno rapalsko pogodbo, toda ruska politika nič ne nese. Rusija tudi ni nikak idilična dežela, o kateri bi človek lahko mirno sanjaril. Rusija se Nemčiji predstavlja v obliki grozeče in socialno nevarne sosedice. Pretrgati zveze z njo? Kaj pa potem? To bi pomenilo zvišanje brezposelnosti. Sodelovati z njo? In kaj potem? Si vzgojevati komunizem. Obe poti vodita neizbežno v revolucijo.

Ali naj gre Nemčija z Italijo, se vprašuje člankar. Italija se sama ponuja in hitlerjanci se zanjo navdušujejo. Nemška vlada je ponujeno roko odbila, ker ne more in ne sme riskirati, da služi za strašilo, ko se Italija tudi trudi približati se Franciji. Ostane torej samo še Francija. Te politike Nemčija do sedaj še ni izvajala, naj le mirno prizna to dejstvo. Do sedaj je Nemčija imela za Francijo samo dve besedi: revidiraj mirovne pogodbe in razoroži.

Franciozi odgovarjajo v veliki večini z non possumus — ne moremo! Kredite bi Nemčiji že odprla, saj vsako leto lahko razpolaga najmanj z 20 milijardami prihrankov. Sicer je res, da mnogo tega denarja itak pride v Nemčijo preko holandskih in švicarskih bank, tako

da Francija od vsega tega nima nikakega političnega dobička. Ali bi ne bilo pametneje poslati denar naravnost preko Rena in na ta način mirnim potom odstraniti željo po reviziji reparacijskih dajatev. Poleg vseh drugih ugodnosti bi Francija lahko kontrolirala mnogo nemških industrij, česar sedaj ne more, ko ji denar uhaja v Nemčijo skozi tretjo roko. Tudi vprašanje razorožitve bi se razblinilo v nič, ako bi moralna strpnost med obema narodoma postala bolj vidna in bolj dosledna. Kar se tiče revizije mirovnih pogodb — mišljene so nemško-poljske meje —, bo morala Francija slejkoprej zavzeti stališče, ker ne more riskirati, da za večne čase nosi sovraštvo nemškega naroda radi nekaterih vasi v Sleziji. Vsaj odbiti radi tega ne sme nemške roke, ampak poslužiti se odprti vrat in se razgovarjati. Do sedaj do razgovora sploh ni prišlo.

Nekdo bo moral začeti. Ali naj Francija? In kdo bo tisti francoski zunanji minister, ki si bo upal stopiti pred parlament z zahtevo, da se naj nemškimi zahtevam ugotovi, med tem ko Nemčija ne bi mogla dati za protiuslugo drugega, kakor moralno zagotovilo, da se bo na ta način ubranila socialne revolucije in jo indirektno prihranila tudi ostali Evropi?

Martinu se dozdeva, da je ravno v tem pravcu Brüning započel z diplomatsko akcijo avstro-nemške carinske zveze, da prisili Francijo, da se začne pogajati in tako nudi Nemčiji priliko, da od svoje strani ponudi protikoncesije. Ne bilo bi čudno, niti nemogoče, da bi si Društvo narodov osvojilo ta vidik. Za vzdržanje miru v Evropi bi tudi ta žrtev ne bila pretežka.

Svedski oceanski letalec kapetan Ahrenberg je s svojim letalom odletel na Grenlandijo, da poišče angleškega raziskovalca Courtaulda, ki je pred meseci izginil v ledeni puščavi.

Bolgarska kriza končana

Stara vlada ostane

Sofija, 3. maja. u. Tudi poskus Ljapčeva, da sestavi koalicijsko vlado, se je ponesrečil, ker se meščanske opozicijske stranke niso hotele udeležiti sestave vlade. Ljapčev je bil nato popoldne v avdijenci pri kralju dve uri in pol, nato pa je izjavil časnikarjem, da je štirinajstidnevna vladna kriza končana s tem, da je Ljapčev umaknil demisijsko kabineta, tako da ostane prejšnji kabinet brez spremembe na vladi.

Strašna nesreča na Bodenskem jezeru

Lindau, 3. maja. u. Dopoldne se je odpeljalo 11 mož mornariskega društva Friedrichshafen s čolnom na vezbanje po Bodenskem jezeru v smeri proti Švici. Ko so bili ravno sredi jezera, ki je tam zelo globoko, je nastal vihar, ki je prevrnil čoln. Da je bila nezgoda še večja, je nastopil še zračni vrtnec s trombo. Šele popoldne je prišel na kraj nesreče nemški parnik „Nürnberg“, ki je rešil edinega preostalega mornarja. Obdržal se je na površju s pomočjo pasu iz plutovine. Edino on se je rešil od vseh mož, dočim je drugih deset utonilo. Parnik je pobral še tri mrtva trupla in jih prepeljal v Lindau. Rešeni mornar je dobil živčni napad in so ga prepeljali v bolnišnico. Policija v Lindau do sedaj še ni mogla najti ostalih utopljenecv.

Automobil povozil kolesarja

Ljubljana, 3. maja.

Nocoj ob tri četrt na 9 se je pripetila na Celovski cesti težka nesreča, ki bo najbrže zahtevala mlado življenje. Likozar Anton, sin občinskega svetnika g. Likozarja, se je peljal s kolesom po Celovski cesti. Za njim je privozil »Slogradov« avto in ga podrl na tla. Likozar je pri padcu dobil poškodbe po vsem telesu, zlasti pa ima hudo rano na glavi. Obležal je nezavesten na tleh. Reševalni avto ga je prepeljal v bolnišnico, kjer se do sedaj še ni zavedel. Le malo upanja je, da bo ostal pri življenju.

Konferenca Male antante

Bukarešta, 3. maja. l. V soboto popoldne je prispel v Bukarešto češkoslovaški zunanji minister dr. Beneš s soprogo in šefom svojega kabineta. Na kolodvoru ga je pričakoval romunski zunanji minister princ Demeter Ghika, osobje zunanjega ministrstva in češkega poslanstva, kakor tudi jugoslovanski poslanik v Bukarešti Jole Antič. Z ministrom Benešem je dospel tudi naš poslanik v Pragi dr. Kramer.

V soboto zvečer je bil prirejen zunanjemu ministru češkoslovaške republike dr. Benešu v čast banket, ki so se ga udeležili najodličnejši zastopniki treh držav.

Konferenca Male antante se vrši po sledečem sporedu: V nedeljo dopoldne ob 10 je bila prva seja ministrov, ki se je nadaljevala popoldne ob 4. V ponedeljek in torek se bodo vršile seje ob istem času.

V ponedeljek zvečer priredi romunsko zunanje ministrstvo v čast ministru Marinkoviću

in dr. Benešu svečano večerjo, v torek 7. t. m. pa bo kraj Karl sprejel v goste ministre prijateljskih držav.

Letošnja konferenca Male antante je zelo velike važnosti, ker se bodo ministri ob tej priliki zedinili za skupen nastop na bodočem zasedanju D. N. Ministri bodo ob tej priliki obravnavali vprašanje carinske unije med Nemčijo in Avstrijo, dalje zblizanje Avstrije in Madjarske ter Briandov gospodarski predlog. Romunijo bo na prihodnjem zasedanju D. N. prvič zastopal njen novi zunanji minister Ghika, ki je prišel na to mesto kot bivši opolnomočeni minister na italijanskem dovr. Minister Ghika je zastopal Romunijo skoraj v vseh važnejših prestolih Evrope. Ghika je odkrit pristaš oficialne Romunije, katere osnovni principi so prijateljstvo in zvestoba do bratskih sosednih držav, status quo, v narodnih pogledih pa predvsem mir.

Francozi proti franc. zunanji politiki

Pariz, 3. maja. j. Z ozirom na brodovna pogajanja z Italijo in na politiko g. Brianda sploh objavlja »Ordre« članek, ki je vzbudil veliko pozornosti v francoski javnosti.

List piše, da morajo zavezniški Francije dobiti mučen vtis od francoske politike. Jugoslavija na primer ugotavlja naraščajoče oboroževanje Italije in vidi, kako italijanska diplomacija intenzivno deluje v Budimpešti, Sofiji in Atenah. V vsem tem se — pravi »Ordre« — jasno spozna prizadevanje Italije, ki gre za tem, da bi se obkrožila Jugoslavija. V istem času pa vidimo, kako se g. Briand brati z Berlinom in kako si prizadeva, da bi dobila Nemčija posojilo. Tudi se — pravi »Ordre« — g. Briand nič ne prizadeva, kako bi prijateljem Francije pomagal z ozirom na gospodarsko krizo. To izrablja Nemčija, da se čedalje bolj skuša približati zavezniškim Franciji.

»Ordre« se boji, da ne bi brodovni sporazum med Francijo in Italijo, ako bi se posre-

čil, odbil Jugoslavije. Utegnilo bi se v tem slučaju po mnenju »Ordre« zgoditi, da bi se oni zavezniški Francije, ki so ogroženi od političnega vpliva Italije, približali Nemčiji in se ne bi upirali »Anschlussu«.

Članek je v zvezi z izročitvijo italijanskega odgovora na zadnjo francosko noto v zadevi brodovnih pogajanj. Italijanski odgovor sicer odklanja francoske predloge, se pa pridružuje Angliji, ki je predlagala kompromis. Vendar pa ni pričakovati, da bi tako kmalu prišlo do sporazuma med Italijo in Francijo, ker je francoska vlada zavzela stališče, da se more tako važno vprašanje rešiti šele po seji sveta Društva narodov v Ženevi.

Dunaj, 3. maja. AA. Dobro informirani politični krogi mislijo, da se v Heimwehru dela vedno bolj na to, da se osnuje na osnovi izvenstrankarskih pravil in da se tako odtegne vsakemu političnemu vplivu.

Katastrofalna povodenj v Vilni. 8000 ljudi je radi velikanske povodnji, ki je zadela mesto Vilno, brez strehe. Boda je nepopisno velika in je skoro ni mogoče olajšati, ker morejo v mesto le s čolni.

Konec vstaje na Madeiri

Vstaši so brezpogojno kapitulirali

Lizbona, 3. maja. s. Mornariški minister admiral Carreya je s krova križarke »Carvalho Araujo« v madeirskih vodah poslal vladi radio brzojavko, v kateri sporoča, da je poveljnik vstašev na otoku v soboto ob 5 zjutraj njemu radiotelegrafično sporočil, da se vstaši vdajo vladnim četam, da se izogne nepotrebnemu prelivanju krvi med civilnim prebivalstvom. Nato so se sovražnosti na obeh straneh ustavile.

Admiral Carreya je tudi razveljavil zahtevo po novih četah, ki naj bi jih vlada poslala. Poveljnik vstašev Souza Diaz Freira Camoes je v resnici kapituliral zato, ker so vstaši napram številu in orožju vladnih čet bili veliko preslabi. Vstaši so se že podvržili civilnim oblastem, oziroma so vpostavili tiste oblasti, ki so jih bili odstavili.

Portugalski minister notranjih zadev je poveljniku vladnih čet polkovniku Morgesu, ki se nahaja na oklopnici »Pedrogomez« častital zaradi izvrstnega obnašanja in zvestobe kopnih in pomorskih čet.

Nekaj ur po kapitulaciji vstašev se je posadka britanskih križark »London« in »Curlen«, ki sta se nahajali v azorskih vodah zato, da ščitita angleške državljanke, izkrcala na Punchalu in zasedla nekatere točke mesta zato, la olajša vpostavitve reda.

V vseh krajih Madeire in Azorov so se

vladni guvernerji povrnil na svoja mesta. Prebivalstvo je vladne čete navdušeno sprejelo. Na vsem otočju vlada popoln mir.

Vsa pristanišča otoka Madeire so zopet odprta za redni promet.

Ko se je admiral Carreya nato vrnil v Lizbono, je vest o kapitulaciji azorskih vstašev nasprotnike vlade generala Carmone tako razburila, da so priredili demonstracije na trgu Do Rocio. Republikanska garda je demonstrante razpršila.

Oddelek 600 mož se bo iz Madeire vkrcal za portugalsko Guinejo, da se tudi tam vpostavi mir in red.

Operacije proti vstašem niso bile lahke. Dolgo časa se je vladnim četam godilo slabo. Izkrcevalni odred se dolgo ni mogel izkrcati in je imel precejšnje izgube. Nekatere ladje, ki so izkrcevanje podpirale, so bile težko poškodovane. V Lizbono je dospela prva sanitetska ladja z 200 ranjenimi vojaki. Vladne čete so se skušale izkrcati na treh točkah. Na eni izmed teh, v Santa Cruz, je borba z vstaši trajala eno uro in so bile vladne čete izprva vržene nazaj. Končno so se vladne čete na vseh treh točkah izkrcale in zasedle eno tretjino otoka.

Protivohunstvo v vojni

Umazano perilo, dopisnice, note in jajčne lupine so igrale veliko vlogo v vohunstvu

Nekega dne je upravitelj obvestilnega urada v Južni Nemčiji po svojem agentu v Švici zvedel, da neka oseba stalno pošilja iz Švice cele zabojne jajce v Južno Nemčijo. Dama, na katero so bili naslovljeni ti zaboji, je bila po vsem mestu znana in nanjo ni padel noben sum. Ko je dospela nova pošiljka jajc, so natančno pregledali vsa jajca, toda našli niso ničesar sumljivega. Tudi naslednjo pošiljko so skrbno pregledali. In so videli, da imata dve jajci izmed sto drugih na lupini neko obvestilo, napisano z nevidnim črnilom. To navodilo je bilo namenjeno tajnim agentom Antante v Nemčiji.

Za prejetje in odposiljanje vesti so vojne države uporabljale tudi glasbene note. Tako so Nemci ugotovili, da iz neke nevturalne države prihajajo stalno vedno na isti naslov v Nemčiji note. In to vedno od istega odposiljatelja. Preiskovali so note, pa niso ničesar opazili. Nekeč pa je neki uradnik, ki je znal igrati glasovir, poskusil zaigrati skladbo, ki je dospel iz nevturalne države. Izkazalo se je, da to sploh ni noben glasbeni komad. Note so nato poslali na centralni protivohunski urad, kjer so jih natančno preiskali in po dolgem trudu ugotovili, da so te note neke vrste tajna pisava, potem katere dobivajo tajni agenti navodila.

Da igra tudi lahko najbolj nedolžna dopisnica važno vlogo v protivohunstvu, nam kaže tale slučaj. Kratko pred prodorom pri Kobarižu je našla angleška patrula v Flandriji pošto dopisnico, ki jo je izgubil na begu nemški vojak. Na dopisnici je bilo napisano:

»Mi tu v Avstriji uživamo pošteno zasluženo mir, Heinrich.« Na dopisnici je bila označena bojna pošta. Angleški protivohunski urad je ugotovil, da ta bojna pošta odgovarja številki ene bojne pošte, ki jo je imela neka nemška armada, katere je pred nekaj časa operirala na drugi fronti, in sicer na zapadu. Francoska obvestilna služba pa je dognala, da gre za nemško armado, ki so jo Nemci vrgli na italijansko fronto. V resnici so tam opazili znake nemškega napada, toda niso mogli ugotoviti, katere čete so to. Ta dopisnica pa je bila ključ za ves položaj. Nemcem sicer ni bilo več mogoče postaviti nasproti dovolj močne sile, toda ravno zaradi te karte se je franco-

skim in angleškim četam posrečilo, da so pravočasno ustavile italijanski beg na Pijavi.

V svetovni vojni se je tudi izkazalo, da male nepredvidnosti nasprotniku lahko silno koristijo. Tako so v Belgiji antantne čete znale o gibanju Nemcev po — umazanem perilu. To perilo so Nemcem večinoma prale belgijske perice. Kot prave patriotinje so vedno obvestile agente antante o kakih sumljivih znakih. Včasih je kak nemški oddelek zaradi bližnjega odhoda zahleval perilo in vzel včasih kar mokro. Tako je bilo mogoče spoznati gibanje nemških čet, ker, kamor so prišle, povsod jih je izdalo umazano perilo in tega je bilo pri nemških četah v izobilju.

Čudno pleme divjakov

V gorskih predelih tajinstvene džungle na severu Siamu živi pleme divjakov, katerih dosedaj še noben človek ni videl, kaj še da bi mogel raziskovati njihove šege in navade. Vest o tem plemenu je prinesel v New York dr. Hugh M. Smith, svetovalec za ribolov pri siamski vladi. Ta je na lastne oči videl preprosta bivališča teh divjakov, ki jih tam imenujejo Pi Tuan Luanga ali »rumenolisti divjaki«. Čeprav je dr. Smith precej dolgo živel v džungli, mu ni niti enkrat uspelo, da bi videl katerega izmed teh divjakov, tudi iz daljave ne. Sploh se ti divjaki boje tudi drugih domačinov v svoji okolici in se nikdar ne pokažejo pred njimi, tako da se je pred nekaj leti sploh dvomilo o njihovem obstoju.

»Rumenolisti divjaki« so zelo plahi in bojazljivi ljudje. Prebivajo v preprosti senčnicah, katere napravijo na ta način, da zabodejo nekaj svežih vej v zemljo. Ko postanejo listi na teh vejah rumeni, zapuste svoja bivališča in se preselijo naprej. Radi tega jih domačini imenujejo »rumenolisti divjaki«. Svoja bivališča močno zastražijo in kakor hitro se prikaže v daljavi kak tuje, se takoj vsi spuste v divji beg. Beg je edina obramba teh čudnih zemljanov pred drugimi ljudmi. Morda je ta bojazen pred tuji posledica kakšne žalostne preizkušnje iz davnih dni. Če pomislimo, kaj bi iz njih nastalo, če bi sprejeli belo »civilizacijo«, moramo kar odobravati njihovo instinktivno filozofsko taktiko bega pred ljudmi.

Tako so saj srečni in obenem nikomur ne storijo nič zatega.

Zanimivo je, kako ti bojazljivi divjaki trgujejo z ostalimi domorodci. Trgujejo samo z eno vasio, ki se imenuje Lao. Ta trgovina se razvija tekorekoč pomembno navdno. Na nekem mestu, ki je prebivalcem vasi Lao dobro znano, pustijo »rumenolisti« svoje produkte iz džungle: rogove nosorogov, kože, in takoj nato zopet zginejo. Prebivalci vasi Lao vzamejo te predmete v zameno za sol, tobak, školjke in železo. Ko so ti že izvršili trgovino in so svojo robo že daleč, tedaj se priplazijo iz gošče »rumenolisti«, pograbbijo brz, kar so jim pustili prebivalci Lao, in v trenutku zopet izginejo v džungli. Zelo redki so oni izmed domačinov, ki so že videli »rumenolistega«. Ti pripovedujejo, da so ti plahi in simpatični divjaki precej različni od njih. Celotno in spodobno celjst imajo tetovirano. Vsi moški in ženske so čisto nagi. Edino orožje jim je dolgo kopje z železno ostjo, katerega čisto na koncu namazejo s strupom. S tem orožjem napadajo vse živali, ki žive v džungli, celo orjaškega nosoroga. S poljedelstvom se ne bavijo.

Šneceriško in kolonijalno blago.
umetna gnojila, cement itd. itd.
dobavlja

Gospodarska zveza v Ljubljani

Najnovejši

„Sachs“

motorji, dvokolesa, otroški vozički, šivalni stroji, posa mezni deli, pneumatika. Ceniki franko. Najnižje cene.

„TRIBUNA“ F. B. L.

Ljubljana, Karlovska cesta št. 4.

Popolnoma varno naložite svoj denar v

Vzajemni posojilnici

v Ljubljani, r. z. z. o. z.
na Miklošičevi cesti poleg hotela »Union«

Hranilne vloge se obrestujejo
najugodneje

Rentni davek od obresti hranilnih vlog, kateri znaša circa pol odstotka obresti, se ne odtegne vlagateljem. Varnost nudijo lastna palača, nadpolovica celnic hotela »Uniona«, hiše in zemljišča. Krediti v tekočem računu. Posojila proti poroštvo, vknjižbi na posestva itd. Denar se naloži lahko tudi po poštinih položnicah.

G

AZELA TERPENTINOVO MILO JE ZA VSE, TUDI NAJFINEŠO KANINO

Zahtevajte ga pri Vašem trgovcu!

Inserirajte v „Slov. listu!“

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo v Ljubljani

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. — Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo v lastni palači, zidani še pred vojsko iz lastnih sredstev. — Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kol zadruzi z neomejenim jamstvom za vloge vsi člani z vsem svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev

ZADRUŽNA GOSPODARSKA BANKA

BRZOJAVNI NASLOV:
GOSPOBANKA

D. D. V LJUBLJANI (Miklošičeva 10)

TELEFON ŠTEV.:
2057, 2470, 2979

Vloge nad
Din 500.000.000.-

PODRUŽNICE: Bled, Novi Sad, Kranj, Šibenik, Kapital in rezerva nad
Maribor, Kočevje, Celje, Sombor, Djakovo, Split. Din 15.000.000.-

Izvršuje vse bančne posle najkvalitetneje

Poslovne zveze s prvovrstnimi zavodi na vseh tržiščih v tuzemstvu in inozemstvu

Dvajset tisoč milj pod morjem

spisal

JULES VERNE.

45

Vsega skupaj smo postrelili tucat teh živali. Treba pa je vedeti, da so bili to mali kenguriji, takozvani kenguriji-kunci, ki prebivajo v drevesnih duplih in so zelo hitri ter okretni. Tudi zelo okusni so, ako niso prestari.

Z uspehom našega lova smo torej mogli biti zelo zadovoljni. Ned, ki je bil naravnost židane volje, je imel trden namen, da se drugega dne zopet vrne na krasni otok ter ga oropa vseh užitnih četveronožcev. Toda naredil je račun brez krmarja.

Ob 6 popoldne smo dospeli na obal. Naš čoln je ležal, kjer smo ga pustili. »Nautilus«, ki je bil zelo podoben dolgemu grebenu, je nekako dve milj od obrežja molil iz vode.

Ned Land je začel s pripravami za večerjo, katere nismo mogli dočakati, saj smo bil pošteno lačni. Kanadec je bil tudi prvovrsten kuhar. Naše prešičje bržole, položene na žareče oglje, so razširjale nebeški vonj. Dva goloba-duplarja sta dopolnila našo glavno jed. Ned pa je poleg tega pripravil še pecivo iz sago-moke, kruh iz artokarpusa, nekaj mango-sadov, pol tucata ananasov in zavrelo tekočino kokosovih orehov, ki je opojna ko žganje. Meni se zdi, da sta ga moja dva toriša imela celo že pod kapo.

»Kaj bi bilo, če se danes zvečer sploh ne vrnemo na našo ladjo?« je menil Konzulent.

»Mi se sploh ne bomo več vrnili na ta proklet zaboj!« je dejal Kanadec.

Komaj so bile te pogumne besede izpregovorjene, je padel od nekod pred naše noge kamen.

Dvaindvajseto poglavje
Strelna kapitana Nemo.

Ne da bi se dvignili, smo se ozrli proti gozdu. »Kamen ne pade z neba,« je menil Konzulent, »razun že meteor.«

Po teh besedah je priletel med nas kamen skrbno zaokrožene oblike, ki je Konzulentu izbil iz roke

masno golobje bedro. To je seveda popolnoma potrdilo njegovo pravkar izrečeno misel. Skočili smo pokonci in zgrabili puške, pripravljeni na vsak napad.

»Mogoče so opice?« je dejal Ned.

»To ne bodo opice,« je odgovoril Konzulent, »ampak divjaki.«

»Hitro na čoln!« sem zaklical.

Tovariša sta mi kajpak urno sledila, kajti komaj sto korakov daleč smo bili zagledali ob robu gozdiča kakih dvajset domačinov, oboroženih z loki in pračami. Počasi so se nam bližali, obsipajoč nas s kamni in puščicami.

Ned Land ni bil voljan pustiti provijant, in kljub vsej opasnosti, ki mu je pretila, je stopal proti obali, držeč v obok rokav kup prešičjega in kengurjskega mesa. V dveh minutah smo bili pri čolnu. Natovorili čoln s provijantom, položili vanj puške, odrinili od obali in prišli za vesla — je bilo delo par sekund. Nismo bili še oddaljeni dva vozla od obali, ko je okoli sto divjakov s strašanskim vriščem in vpitjem do pasu poskakalo v vodo. Gledal sem, ali bo to vpitje privabilo kakšnega človeka iz »Nautilusa« na ploščad. Zaman! Na naši ogromni podmornici se ni pokazala živa duša. Po dvajsetih minutah smo bili na krovu. Vse luke so bile odprte. Potem ko smo pritrdili čoln, smo se podali v trup »Nautilusa«.

Jaz sem se podal v salon, iz katerega se je slišala godba. Kapitan Nemo je sedel, sklonjen nad harmonijo, na katerem je poizkušal svoje muzikalčne sanje.

»Kapitan!« sem ga poklical.

Ni me slišal.

»Kapitan!« sem ponovil in se ga nalahno dotaknil z roko.

Zdrznil se je. Potem se je obrnil:

»Vi ste, profesor? Torej? Ali ste imeli srečo?«

»Smo,« sem odgovoril, »toda za petami nam je čreda dvonožcev, in to ni prijetno.«

»Kakšni dvonožci?«

»Divjaki!«

»In temu se čudite?« je ironično vzkliknil kapitan. »Saj ste se izkrcali na zemljo! Naleteti na

zemlji na divjake, to ni vendar nič čudnega. Kje na zemlji pa ni divjakov? Mari so divjaki, o katerih govorite, hujši od drugih?«

»Gospod kapitan!«

»Jaz sem srečal divjake povsod na zemlji!«

»Če nočete sprejeti divjakov na krovu »Nautilusa«, potem boste morali kaj ukreniti.«

»Pomirite se, gospod profesor, divjakov se ni prav nič bati.«

»Če pa jih je veliko!«

»Koliko približno?«

»Najmanj sto.«

»Gospod Arronax,« je odgovoril kapitan Nemo, ki je zopet začel ubirati tipke harmonije, »če se vse prebivalstvo Nove Gvineje zbere na tej obali, »Nautilus« se ne more zgoditi ničesar!«

Jaz sem umolknil. Opazoval sem, kako kapitan igra. Njegovi prsti so udarjali samo črne tipke, zato so njegove melodije imele vseskozi škotsko barvo. Kapitan je kmalu zopet pozabil, da sem navzoč in je bil ves zatopljen v svoje sanjarije, tako da sem sklenil, da ga pustim popolnoma pri miru. Podal sem se na ploščad. Bila je že napočila noč, zakaj v teh širinah sonce zaide v hipu in brez vsakega somraka. Otok Gueboroar sem videl samo še v čisto nerazločnih obrisih. Toda mnogoštevilni ognji, ki so bili prižgani na obali, so pričali, da se divjaki nikakor ne mislijo umakniti.

Zatopil sem se v premišljevanje. Domačinov se nisem več bal, kajti neporušljivi mir kapitana je bil vplival tudi name. Pač pa sem občudoval čarobno tropsko noč. Spomnil sem se Francije in moje misli so hitele za onimi zvezdami zverokroga, ki so imele čez nekaj ur zasvetiti nad livadami moje domovine. Sredi ozvezdij zenita se je prikazala luna. Pomislil sem, da se bo ta zvesti in uslužni spremljevalec zemlje pojutritšnjem zopet povrnil na isto mesto, da vzvalovi morje in iztrga »Nautilus« iz koraljne čeri. Ko sem okoli opolnoči videl, da je na temnih vodah vladal isti mir kakor pod drevesi na obali, sem se vrnil v svojo kabino, kjer sem se pogreznil v globok spanec.

»Ljudska knjižnica«: Iz založništva Jugoslov. knjižarne v Ljubljani: 29. zvezek: Savinšek, Izpoln. GOLICE, 30. Din. vez. 42. Din. — 30. zvezek: Stenkičević, NA POLJU SLAVI, 31. Din. vez. 40. Din. — 31. zvezek: Conan Doyle, IZGUBILEN SVET (The Lost World), Roman (s slikami), 32. Din. vez. 32. Din. — 32. zvezek: Reinhold, ZAGORNI ZVOZVI, 33. Din. vez. 32. Din. — 33. zvezek: Bridges, NA POMOR, 34. Din. vez. 42. Din. — 34. zvezek: Bruckel, UHRUŠNI OTOK, 35. Din. vez. 40. Din.